

blev sagt i Folketinget, at disse Love ere ideale Love. Nej, det tror jeg langt fra. Jeg tror overhovedet, at ideale Love høre hen i ideale Stater, og jeg tror langt fra, at Danmark kan regnes mellem disse. Men hvad der for mig har mere Betydning, end at det skulde være ideale Love, er, at der gennem disse Forslag viser sig en ærlig og redelig Vilje fra Folketingets Side til at komme Landstinget i Møde. Jeg tror, at det er et Forslag, som Landstinget bør tage imod, og jeg tror, det er et Forslag, som Landstinget senere dybt vilde beklage, at det ikke havde taget imod. Vi vide jo alle, at vi have ligget i en stærk og heftig Strid med hinanden; det har set ud, som om alt skulde stoppe, som om det skulde staa stille, saa at man ingen Vegne kunde komme. Jeg har en Gang haft Lejlighed til her i Salen at udtale, at naar man først havde opgivet Haabet om, at Statsmaskineriet kunde komme i Gang, saa var der ingen Grund til at forblive her længere. Jeg kan ikke se andet, end at, hvad Folketinget har gjort gennem Kommissionsforslaget, er et Skridt henimod at bringe dette Statsmaskineri i Gang igen. Jeg ser meget godt, at det er sket ad abnorm Vej, ad en Vej, som er sjælden og som nødvendig maatte blive Brug eller Coutume, men jeg ser ogsaa meget godt, at det er for at komme ud af abnorme Forhold, at det er sket. Jeg tror derfor, at Landstinget saa vidt muligt skal slutte sig til Kommissionens Lovforslag. Og det glæder mig, at vi ikke alene i det andet Ting have hørt, at man er villig til at forhandle om Lovforslagene med Landstinget og ogsaa til at indføre Ændringer i dem, men at vi nu have hørt det samme i dette Ting fra det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal): at det ikke er et Ultimatum fra Folketingets Side. Dette glæder mig. Jeg tror, som sagt, ikke, at det er ideale Lovforslag, men jeg tror, det er Lovforslag, som trænge baade til Forbedringer og Suppleringer, men jeg er paa den anden Side ganske enig med det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds i, at Lovforslagene i deres store Linier og i deres Karakter maa bevares saaledes, som de ere, da der ellers ikke er nogen Udsigt til at gennemføre dem.

H. N. Hansen: Jeg har taget saa meget Del i disse Sagers Behandling i de forløbne Aar, at det maa være mig tilladt at sige nogle Ord om mit Standpunkt til dem ogsaa ved denne Sags 1ste Behandling. Hvad jeg i saa Henseende vil fremføre, skal især

gaa ud paa at gøre mit til, at der kunde komme et Resultat ud af disse Lovforslag i indeværende Samling. De Ord, som jeg vil sige, har jeg selvfølgelig tænkt paa før vort Møde i Dag; hvis de nu faa en noget anden Skikkelse, end jeg havde tænkt mig, skyldes det det vægtige Foredrag, som vi nu hørte af det højtærede 12te kongevalgte Medlem (Estrup). Det har ikke kunnet andet end gøre Indtryk paa mig ved hele dets Indhold. Jeg maatte mindes, at da denne Sag begyndte for 4 Aar siden, traf det sig saa, at, efter at det ærede Medlem havde talt, fik jeg Ordet, og jeg fremhævede da i Modsætning til hans Forsvar for Indkomstkildebeskatningen, at Spørgsmaalet i denne Sag var, om man vilde gaa med til en Indkomstskat eller ikke her i dette Land — det var Modsætningen. Nu have vi arbejdet siden den Tid gennem 3—4 Aar, og da jeg hørte det ærede Medlems Tale i Dag, var det for mig, som sænkedes 4 Aars Arbejde ikke blot fra min Side, men fra Landstingets Side, i Jorden, som om den Bestræbelse, der i de forløbne Aar er udfoldet i dette Ting fra vor Side for ved Samarbejde med det andet Ting at naa et Resultat af Skattelovene var forspildt. Det er dette, der, som sagt, har gjort et saadant Indtryk paa mig, at jeg noget bevæget tager Ordet her i Dag, i Haab om at kunne sige det samme, som jeg vilde have sagt, før dette Foredrag kom frem.

Jeg har da forstaaet Stillingen mellem Tingene saaledes, at man ved de førte Forhandlinger var kommen saa vidt, at man ønskede at naa en betydelig Nedsættelse af Hartkornsbyrden i Landet, og at naa dette ved, at der indførtes en Indkomstskat. Det er rigtigt, hvad der er sagt her i Dag, at i det første Udvalgs Forhandlinger for 4 Aar siden spillede ogsaa Spørgsmaalet om Indkomstkildebeskatningen en stor Rolle, det er rigtigt, at daværende Finansminister Hørings Udtalelser i saa Henseende havde sin Betydning for det Resultat, som da kom ud af Sagen, og jeg erkender, at det ogsaa blev sagt den Gang, at man forbeholdt sig, naar Sagen strandede ad Indkomstskattevejen, da at vende tilbage til Indkomstkildebeskatningen. Men det er lige saa vist, at Grunden til, at mange forlode den, var den, at man ansaa det for umuligt den Gang at føre den igennem over for det andet Ting. Og det er lige saa vist for mit Vedkommende, at jeg aldrig nogen Sinde har været med til den, fordi jeg finder den uheldigere end den Indkomstskat, her er Tale om at indføre. Saaledes stod Sagen den Gang i Udvalget, og jeg erkender, at